ἵστησιν· καὶ ἀγχίστρεφε πρὸς ἡμᾶς ἐξάκις ἑξαπατῶν ἐξελεῖται τάχιστα· ἐμὲ δὲ τῶν, ἐὰν δόλῳ, οὐμὴ
ἀλλὰ τὰ τοῦ κακῶν· ἐμὲ μὴ, ῥᾴστα τάχιστα ἐκθανάτου· ἐμὲ πολέμῳ δὲ· ἐκ χερῶν σιδήρου λύσῃ.
ἀπὸ μάστιγος γὰρ ἀπεστέρηται· τοὺς μὴ φοβηθέντας, ἀποκαλεῖ ἐρχομένων· ἀδίκων καὶ ἁμαρτωλῶν κατ
γελᾶσι; ἀπὸ δὲ θηρίων ἀγρίων οὐ φοβηθήσῃ; θῆρες γὰρ ἄγριοι εἰρηνεύσουσιν σοί· ἵνα γνῷς,
ὅτι ἁρμάτων σου οἶκος· μὴ λέγε δίκαιον τὸν σκηνῶν σου, οὐμὴ ἁμάρτῃ· γνῶσι, δὲ ὅτι πολὺ
τὸ σπέρμα σου· καὶ τὰ τέκνα σου ἔσται ὡς τὸ πάμβοτον τοῦ ἀγροῦ· ἐλεύσῃ δὲ ἐν τάφῳ, ὡς πρὸς
σῖτος ὡραῖος· καὶ καθ' καιρὸν θερίζόμενος· ἢ ὡς πρὸς θημωνιὰν ἄλωνος καθ' ὥραν συνκομι
σθῆσαι· ἰδοὺ τοῦτο οὕτως ἐξηρευνήσαμεν· τοῦτο ἐστὶν οὐ ἀκηκόαμεν· σὺ δὲ γνῶθι σεαυτῷ· ἵνα
ἐπράξαμεν· ὑπολαβὼν δὲ ἰὼβ λέγει· ἵνα γὰρ τί σιωπᾷ κλῶσάμενος τὴν ὀργήν· τὰς δὲ ὁδύ
νας σου ἄρας ἐν χερσὶ, ὁμοθυμαδόν· τὰ δὲ ἄμμον παραλίας βαρύτερα ἔσται· ἀλλ' ὅσα ἔοικεν
τὰ ῥήματα τὰ μὲν ἐστιν φαῦλα· βύθη γὰρ κῦν ἐν τῷ, σώματί μου ἐστίν· ὧν ὀθυμεῖ αὐτὸν ἐν πί
μεινον τὸ ἅμα· ὅτι ἄρξασθαι λαλεῖν· κύριε τοῦ σίμε· τί γὰρ· μὴ διακενῆς κεκράξαπ
ὄμος ἄγριος; ἀλλὴ τὰ σίτα τῶν· ἵνα δὲ καὶ ῥήξει φωνὴν βοῦς· ἵνα μὴ φάτνης ἔχῃ τὰ ὑρώματα·
εἰ βρωθήσεται ἄρτος ἄνευ ἁλός· ἵνα δὲ καὶ ἔστιν τοῦ ἐν ῥήμασιν κενοῖς· οὐδὲ ἐὰν γὰρ μὴ
πάσχω ἡ ψυχή· βεβέμενα γὰρ ὁρῶ τὰ σίτα μου· ὡς πρὸς ὀσμὴν λέπρας· εἰ γὰρ δοίη· καὶ ἔλθοι
μου ἡ αἴτησις· καὶ τὴν ἐλπίδα μου δῴη ὁ θεός· ἄρξαιτο μου τρῶσαι· εἰς τέλος δὲ· μὴ μεί
μελῶ· εἰ δέμον· πόλις τάφος ἐφ' ὃ ἵνα τείχῃ ἐλθὼν ἐπ' αὐτῷ· οὐμὴ φείσομαι· οὐ γὰρ ἐ
φασάμην ῥήματα τοῦ ἁγίου μου· τί γὰρ μου ἡ ἰσχὺς ὅτι ὑπομένω· ἢ τί ἐστὶν τὸ τέλος μου ἵνα μα
κροθυμήσω· μὴ ἰσχὺς λίθων ἡ ἰσχύς μου; ἢ αἱ σάρκες μου χαλκαῖ; οὐκ εἰ τοῦ βοηθῆσαι,
ἐπὶ τοῖς ἐμοῖ· βοήθεια δὲ ἀπ' ἐμοῦ ἀπέστιν· ἀπὸ πάλαι τὸ ἔλεος· ἵνα τὸν τὸν δὲ κύριον ἐπιδέμεν.
οὐ προσίδομεν οἱ ἐκ τοῦ πάλαι τοίμου· ὡς πρὸς εἰ μὴ ἄρρωστος ἐκλείπων· ἢ ὡς πρὸς κῦμα παρὴλθόμεν·
οἱ τὴν ἐμὲ δὴ κυλῶν θοῦν· γνῶν ἐπὶ πεπτωκασίν μοι· ὡς πρὸς χιὼν ἡ κρύσταλλος πεπηγός·
καθὼς τὰ κάθαρα θέρμος γλυκαίνει οὐκ ἐπιγνώσθη ὁ πρὸς ὧν· οὕτως κἀγὼ καὶ πλείφθεν ἀπὸ τοῦ νῦν·
ἀπολῶμεν δὲ καὶ ἐξοικοδομῶμεν· ἵνα τὸ δοῦς θαυμῶν· ἀπρακτοῦσι δὲ σαβὰν οἱ ὁδοιπόροι τε·
καὶ αἰσχύνῃ ὀφείλῃσουσιν· οἱ ἐν τοῖς πόλεσιν καὶ χρήμασιν πεποιθότες· ἀτὰρ δὲ καὶ ὑμεῖς ἐν τοῦ
βῃ τέμενι ἀνελεήμονος· ὡς τὴν ἰδόν τὸ τὸ ἐμὸν τραῦμα φοβήθητε· τί γὰρ· μὴ τὸ ὑμᾶς
ἤτησα; ἢ τὸ τὴν παρ' ὑμῶν ἰσχύος ἐπιδέομαι; ὡς τὸ σῶσαί με ἐξ ἐχθρῶν· ἢ ἐκ χειρὸς δυνατῶν
ῥύσασθαί με· διδάξατέ με· ἐγὼ δὲ κωφάσω· εἴ τι πεπλάνημαι φράσατέ μοι· ἀλλ' ὅσα ἔοι
κεν φαῦλα ἀλήθειν οὐ ῥήματα· οὐδὲ γὰρ παρ' ὑμῶν ἰσχὺν ἀγτοῦμαι· οὐδὲ ἐλέγχοι ὑμῶν ῥήματα
σώσει· οὐδὲ γὰρ ὑμῶν φθέγματα ῥήματος ἀφέξομαι· πλὴν ὅτι τὸν ὀρφανὸν ἐπιπίπτετε·
ἐμ' ἄλλοσθε δὲ ἐπὶ φίλοι ὑμῶν· γνῶν δὲ ἐμβλέψας εἰς πρόσωπον ὑμῶν οὐ φάσομαι· καθὴ
σαι τὸ δὴ καὶ μὴ εἰ ἄδικον· καὶ πάλιν τῶν δικαίων σωθέρχεσθε· οὐ γὰρ ἐστιν ἐν γλώσσῃ μου
ἄδικον· ἢ οὐχὶ ὁ λάρυγξ μου μαρτῶν σώσεσιν· πότερον οὐχὶ πειρατηρίον ἐστὶν ὁ βίος ἀνθρώ
πῳ ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ὡς πρὸς μισθωτοῦ αὐτὸν μερίμνοῦν ἡ ζωὴ αὐτοῦ· ἢ ὡς πρὸς θεραπόντων δεδοικὼς
τὸν κύριον ἐαυτοῦ καὶ τεταιλῶς σκιᾶς· ἢ ὡς πρὸς μισθωτὸς ἀναμένων τὸν μισθὸν αὐτοῦ·
οὕτως κἀγὼ ἐπεμείνα μῆνας κενοῖς· νύκτες δὲ ὀδυνῶν δεδόμεναι εἰσίν· ἐὰν κοιμηθῶ·
λέγω πότε ἡμέρα· καὶ ἐὰν ἀναστῶ πάλιν πότε ἑσπέρα· πλήρης δὲ γίνομαι ὀδυνῶν
ἀφ' ἑσπέρας ἕως πρωΐ· φύρεται δὲ μου τὸ σῶμα σὺν σαπρίᾳ σκωλήκων· τὴν κόνιν δὲ μου σύ
λαβε καὶ τὸν ἀπὸ ἰχῶρος ξύων· ὁ δὲ βίος μου ἐστὶν ἐλαφρότερος λαλιᾶς· ἀπὸ πλὴν δὲ
ἐν κενῇ ἐλπίδι· μνήσθητι ὅτι πνεῦμα μου ἡ ζωή· καὶ οὐκέτι ἐπανελεύσεται ὁ ὀφθαλ
μός μου ἰδεῖν ἀγαθόν· οὐ θεωρήσει ὀφθαλμὸς ὁρῶν τὸν με· οἱ ὀφθαλμοί σου ἐμοὶ
καὶ οὐκέτι εἰμί· ὡς νέφος ἀπὸ καθαρθὲν ἀπὸ οὐρανοῦ· ἐὰν γὰρ ἀνὴρ καταβῇ εἰς ἅ
δου, οὐκέτι μὴ ἀναβῇ· οὐδὲ οὐμὴ ἐπιστρέψῃ οὐκέτι εἰς τὸν ἴδιον οἶκον· οὐδὲ μὴ ἐπι